

РЕШЕНИЕ

№ 519

гр. Варна, 25.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Невин Р. Шакирова
Николай Св. Стоянов

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Ирена Н. Петкова Въззивно гражданско дело
№ 20233100500325 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба, депозирана от Прокуратурата на Република България срещу Решение № 4065/20.12.2022г., постановено по гр. д. № 8289/22г. по описа на ВРС, 50-ти с-в, с което въззивникът е осъден да заплати на К. Д. Р., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от 9 000 лв., обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди за периода 14.05.2018г.–11.06.2022г. в резултат на незаконосъобразно повдигнато на 14.05.2018г. обвинение за извършено престъпление по чл. 286, ал. 1 от НК по досъдебно производство № 42/2016г. по описа на ОСлО при ОП – Варна, за което Р. е бил оправдан с влязла в сила присъда на 11.06.2022г., постановена по НОХД № 393/2020г. на Варненски районен съд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.06.2022г. /влизане в сила на оправдателната присъда/ до окончателното изплащане на сумата, на основание чл. 2 ал.1 т.3 ЗОДОВ.

В жалбата се излага, че в хода на производството не са събрани категорични доказателства, които да установяват, че ищецът действително е

претърпял неимуществени вреди, като пряк и непосредствен резултат от незаконното обвинение. Няма събрани доказателства за злепоставянето му и уронване доброто му име пред неговите близки и роднини. Възможната наказателна репресия срещу него не е била разгласявана и не е ставала обществено достояние от страна на Прокуратурата. Делото е приключило в разумен срок. Мярката за неотклонение „Задържане под стража“ не е била за продължителен период от време, като същата е взета от съда в съдебна фаза. Ищецът сам е допринесъл за по-голямата продължителност на наказателното производство. При постановяване на решението си, съдът се е позовал единствено на показанията на свидетел, който е близък приятел на ищеца, както и на обективния факт за водено срещу него наказателно производство. Моли се решението да бъде отменено, в условията на евентуалност – размерът на присъденото обезщетението за неимуществени вреди да бъде намален.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от К. Д. Р., чрез адв. З. Й., в който се изразява становище за нейната неоснователност. Моли се обжалваното решение да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски.

По предмета на така предявения иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ се излагат следните твърдения от страните:

Пред ВРС ищецът твърди, че с постановление от 14.05.2018г. е привлечен в качеството на обвиняем по образуваното ДП №42/2016г. по описа на по описа на ОСлО при ОП – Варна, за това, че: на 08.08.2014г. пред надлежен орган на властта - прокурор при Окръжна прокуратура - Варна, набедил И.Н.И. за извършване на престъпление по чл. 302, т. 1 и т. 2 вр. чл. 301, ал. 1 от НК, а именно, че като лице, което заема отговорно служебно положение - разследващ полицаи при Второ РУ МВР — Варна, чрез изнудване и посредством злоупотреба със служебно положение е поискал облага, която не му се следва, за да не извърши действия по служба, като го информира за евентуални полицейски оперативни разработки и акции срещу него, с цел наказателно преследване— престъпление по чл. 286, ал. 1 НК. Твърди, че периодът, през който ищецът бил обвиняем, е 14.05.2018-03.07.2018г., а подсъдим от 04.07.2018г. - 11.06.2022г. Твърди се, че по отношение на ищеца са взети мерки за процесуална принуда: „подписка“ за периода 14.05.2018- 11.06.2022г., като в периода 31.12.2020г. - 05.02.2021г., е била наложена най-тежката мярка задържане под стража.

Ищецът сочи, че на 08.03.2014г. К. Р. по силата на Определение по ЧНД 209/2014г. по описа на ВОС е освободен условно предсрочно за останалия срок от 9 месеца и 14 дни от наложеното му по НОХД 646/2011г. на ВОС наказание „лишаване от свобода“. На 08.08.2014г. ищецът подал жалба в Окръжна прокуратура - Варна срещу И.И. - разследващ полицай във II РУ при ОД на МВР - Варна, в която изложил, че последният злоупотребява със служебното си положение и упражнява натиск с цел Р. да се върне към нелегална дейност, като се отчита пред И., срещу което да му бъде осигурен полицейски чадър и предварителна информация за евентуални оперативни разработки и акции. Образованата пр.преписка № 3194/2014г. завършила с Постановление от 01.12.2014г. за отказ за образуване на досъдебно производство, поради липса на достатъчно данни за извършено престъпление. Соочи се, че по този повод И. подал до РП - Варна жалба за набедяване. По образованата пр. преписка № 2377/2015г. бил постановен отказ за образуване на досъдебно производство. Срещу отказа „пострадалият“ И. подал жалба, по която постановлението на районния прокурор било отменено, а преписката върната за изясняване на фактическата обстановка. Въпреки непопълването на преписката с нови релевантни данни, които да обосноват различен извод на прокурора, с Постановление от 29.02.2016г. на прокурор при РП - Варна било образувано ДП № 42/2016 год. по описа на ОСЛО при ОП - Варна. Твърди се, че по образованата пр.преписка К. Р. бил разпитан 2 пъти: на 30.03.2015г. и на 26.01.2016г., а след образуването на ДП — веднъж, след привличането му като обвиняем с Постановление от 14.05.2018г. Спрямо него била взета мярка за неотклонение „подписка“. Преди привличането му като обвиняем Р. бил напуснал България и се бил установил в Германия, за да работи. За да бъде връчена пр.ката му, бил посетен дома му, но тъй като Р. отсъствал трайно от страната, за случая били известени негови познати — К.А. и Б.М., от които разследващите поискали съдействие за връчването в Германия. Такова не се осъществило и с Постановление от 28.03.2017г. на следовател в ОСЛО — ОП-Варна Р. бил обявен за общодържавно издирване с цел принудително довеждане. При прибирането си в България - на 09.05.2018г. бил задържан. Соочи се, че започнал да злоупотребява с алкохол, поради незаконното обвинение. Започнал да халюцинира. На три пъти постъпил в болница: веднъж - на 27.11.2021г. в токсикология, а другите два — в психиатрично отделение за справяне с изостреното му депресивно състояние. Станал затворен, нервен и избухлив. Близките и приятелката му постепенно се дистанцирали от него. Соочи се, че след излизането си от затвора ищецът не е вършил никакви престъпления, започнал е трудова дейност и възстановяване на нормален житейски облик. Соочи се, че на 04.07.2018 г. бил внесен обвинителен акт въз основа на който било образувано НОХД №3044/2018 г. по описа на ВРС,32 състав. В хода на производството били проведени 7 ос.з. с лично участие на ищеца. Соочи се, че в резултат на незаконното обвинение ищецът изпаднал тежка депресия, станал нервен и затворен, започнал да отсъства от работа, доверието към личността му намаляло. Излага се, че делото приключило с оправдателна присъда, срещу която Прокуратурата подала протест и било образувано

ВНОХД №1132/2019 г., на което се явявал лично. Делото било върнато за ново разглеждане на друг състав и било образувано НОХД 393/2020г. на ВРС, по което били проведени 11 о.с.з. и което завършило с нова оправдателна присъда - от 24.01.2022г. Срещу нея на 01.02.2022г. Прокуратурата подала протест. Образувано било ВНОХД 395/2022г. по описа на ВОС, в рамките на което Прокуратурата оттеглила протеста. Производството по делото било прекратено с Определение № 219/26.04.2022г. на ВОС, с което на 11.06.2022г. оправдателната присъда влязла в сила. Сочил, че в продължение на три години, 11 месеца и 23 дни, въз основа на повдигнатото срещу него обвинение за тежко престъпление, е живял в състояние на стрес и безпокойство, потиснатост и срам. Воденото наказателно преследване се отразило негативно върху психиката на ищеца, нарушено било нормалното общуване с близките му, чувствал се унижен и с накърнено достойнство. Твърдил се, че в хода на делото бил психически разстроен, започнал да злоупотребява с алкохол и бил настанен в болница. По тези съображения намира, че справедливото обезщетение за причинените му неимуществени вреди възлизат на сумата от 20 000 лв. и моли за уважаване на претенцията. Претендира разноски за настоящото производство.

В срока по чл.131 от ГПК Прокуратура на Република България е депозирала отговор, с който сочи на неоснователност на предявения иск. Оспорва причинените вреди да са настъпили като пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение, като намира, че същите не са подкрепени с доказателства за настъпването им. Счита, че постановената присъда не е влязла в сила. Сочил се, че Р. е осъждан многократно и твърдяните вреди не се намират във връзка с повдигнатото обвинение. Сочил се, че ответникът не следва да носи отговорност за влошеното здравословно състояние на ищеца, в резултат на алкохолна зависимост. Намира претенцията за прекомерно завишена по размер. Намира, че наказателното преследване е приключило в разумен срок с оглед неговата продължителност, преминало два пъти през две съдебни инстанции. Сочил се, че мярката „задържане под стража“ не е била за продължителен период, а за 37 дни, след което е взета най-леката мярка „подписка“. Излага се, че ищецът е допринесъл за продължителността на наказателното производство, поради неспазване на мярката и необходимостта от обявяването му за издирване. Счита се, че на основание чл. 5, ал. 1 от ЗОДОВ за изключване отговорността на Прокуратурата, поради наличие на социално укоримо поведение на ищеца, с което е станал причина за образуване на производството. Намира, че е налице съпричиняване по смисъла на чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ, тъй като ищецът с действията си допринесъл за настъпване на вредите, поради което счита, че обезщетението следва да бъде намалено. Настоява се, че законната лихва се дължи от датата на влизане в сила на присъдата, а не от увреждането, поради което моли за отхвърляне на иска в тази част. Моли за отхвърляне на иска.

ВОС като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа и правна страна

следното:

Видно от приобщеното НОХД № 393/2020г. по описа на Варненски районен съд е, че на 14.05.2018г. ищецът е привлечен в качеството на обвиняем по образуваното ДП №42/2016г. по описа на по описа на ОСЛО при ОП – Варна, за това, че: на 08.08.2014г. пред надлежен орган на властта - прокурор при Окръжна прокуратура - Варна, набедил И.Н.И. за извършване на престъпление по чл. 302, т. 1 и т. 2 вр. чл. 301, ал. 1 от НК, а именно, че като лице, което заема отговорно служебно положение - разследващ полицай при Второ РУ МВР — Варна, чрез изнудване и посредством злоупотреба със служебно положение е поискал облага, която не му се следва, за да не извърши действия по служба, като го информира за евентуални полицейски оперативни разработки и акции срещу него, с цел наказателно преследване, като знаел, че е невинен — престъпление по чл. 286, ал. 1 НК.

Видно от материалите по ДП №42/2016г. по описа на ОП-ОСЛ- Варна, в хода на производството от страна на разследващите органи са извършени процесуално следствени действия, като на 28.03.2017 г. ищецът е обявен за общодържавно издирване. Същият е бил задържан на 09.05.2018 г.

На 14.05.2018 г. К. Р. е бил привлечен като обвиняем и е разпитан в това качество, като е дал обяснения, че не се укрива и едва при задържането си е узнал за воденото срещу него производство. Посочил е адрес, който обитава. По отношение на ищеца е взета мярка за неотклонение „подписка“. Със заключително мнение от 31.05.2018г. е изпратено до ВРП предложение за предаване на съд. От материалите по НОХД №393/2020 г. на ВРС се установява, че по делото са проведени първоначално единадесет заседания по НОХД 3044/18г. в периода от 17.09.2018 г. до 08.07.2019 г., като на девет от тях ищецът е присъствал лично, както и в едно открито съдебно заседание във въззивното, след връщането му за ново разглеждане на делото под №393/2020 г. - единадесет заседания, на които Р. отново е взел лично участие в периода от 25.01.2021 г. до 24.01.2022 г.

С протоколно определение от 11.11.2020г. по НОХД №393/20г. по описа на ВРС последният е изменил мярката за неотклонение от „подписка“ на „задържане под стража“. Видно от митивите на съдебния акт, а и от представените доказателства, подсъдимия Р. не е бил открит на заявения адрес въпреки наложената му мярка „подписка“, което е послужило и като основание за изменение на мярката цза неотклонение. Ищецът е бил в ареста от 31.12.2020г. до 02.02.2021г., когато е изпълнено определението на ВРС за изменение на мярката в „подписка“.

Не е спорно между страните, а и видно от представената справка за съдимост, ищецът е осъждан към датата на изготвяне на справката /28.02.2020 г. / за грабеж /вл. в сила на 05.07.2010 г. / и за притежание на наркотични вещества /вл.в сила 13.06.2011 г./.

Видно от представената по делото Епикриза от УМБАЛ „СВЕТА МАРИНА – Варна“ ЕАД за периода от 30.11.2021 г. до 06.01.2022 г. ищецът

Р. е бил настанен в болничното заведение с поставена диагноза: “психични и поведенчески разстройства, дължащи се на употреба на алкохол, абстинентно състояние“. Установено е системна употреба на алкохол и е предписано лечение.

От представената справка от ТД-НАП се установява, че в периода от 04.09.2017 г. - 12.02.2018 г. К. Р. е работил по трудово правоотношение при „АБАЗОВИ АРМ“ ООД, а периода 07.05.2020 г. - 21.05.2020 г. при „БУЛВАР БИЛДИНГ“ ООД.

По делото са ангажирани гласни доказателства посредством разпита на свидетеля Александра Фалкан, от показанията на които се установява, че след завръщането на Р. от чужбина, животът му се „въртял“ около образуваното срещу него производство по повод жалба срещу полицейски служител. Разказва, че Р. много се притеснявал, тъй като вече излежавал веднъж присъда и се страхувал, че може отново да го лишат от свобода, а бил невинен. Често ходел в съда. Започнал системно да употребява алкохол. Обаждал й се през нощта, станал като „призрак“. Приятелката му го напуснала. Изпаднал в депресия, не ходел на работа, пиел и вземал пари на заем за алкохол, поради което приятелите му започнали да го избягват. Влизал в болница, поради психични проблеми. Преди това не знаела да има такива. Преди делото бил самоуверен, нормален човек, имал доходи в Германия и правел планове, след което се променил. В резултат на притесненията за делото имал сенки под очите, не се бръснел и не изглеждал добре. Започвал няколко дни преди заседанията да пие, отсъствал от работа, а работел в строителството.

ВОС като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства, ведно с наведените във въззивната жалба възражения, намира за установено от правна страна следното:

Исковете намират правното си основание в нормата на чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ.

От правно значение за ангажиране отговорността на държавата на основание чл. 2, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ е обвинение в извършване на престъпление, за което ищецът е оправдан.

Освен установяване на горните предпоставки, в тежест на ищеца е да установи вида на претърпените от него вреди-неимуществени и имуществени по чл. 4 на ЗОДОВПГ, както и причинно-следствена връзка между вредите и неправомерните актове на държавния орган, т. е. факта на деянието.

В рамките на производството по безспорен начин се установи, че е

повдигнато обвинение, за което ищецът е изцяло оправдан.

По наведените в жалбата възражения, че не са доказани претърпените от Р. неимуществени вреди, съдът намира следното:

Тежкото психическо състояние на ищеца, в което той е изпаднал по време на воденото срещу него производство, се установява от гласните доказателства по делото. Вярно е, че разпитаната свидетелка е в близки приятелски отношения с ищеца, но горното не е основание за дискредитиране на показанията ѝ, тъй като те са преки, непосредствени, а и логично е именно близко на пострадалия лице да има най-точни впечатления. Установеното от свидетелката състояние на ищеца съвпада по време с времетраенето на съдебното производство. В синхрон са свидетелските показания и с ангажираните писмени доказателства, които установяват, че ищецът е бил настанен в болничното заведение с поставена диагноза: “психични и поведенчески разстройства, дължащи се на употреба на алкохол, абстинентно състояние“. Същевременно обаче от събраните по делото доказателства не може да бъде направен извод, че злоупетребата с алкохол е в пряка причинна връзка от започналото срещу ищеца производството. Свидетелката е изложила, че преди това не знае ищецът да е имал психични проблеми. Същевременно обаче видно от приложената по делото епикриза е, че употребата на алкохол при ищеца датира от години. Няма данни обаче освен през периода 14.11.2021г. до 06.01.2022г. ищецът да е бил настаняван в болнично заведение по повод алкохолна злоупотреба. Именно този времеви отрязък съвпада с периода на интензивните открити съдебни заседания, за които ищецът е бил праван и в които е участвал лично. Свидетелката е посочила, че преди всяко съдебно заседание ищецът е започвал да употребява алкохол, тъй като е изпитвал страх, че ще го задържат отново, притеснения, че ще бъде осъден, а е невинен. Затова и може да бъде направен извод, че макар и ищецът системно да е употребявал алкохол още преди обвинението, то именно воденото срещу ищеца наказателно производството и свързаните с това притеснения, страх, депресия, са довели до влошаване на психическото състояние на ищеца, включително и алкохолната злоупотреба. По делото се съдържат данни, че ищецът е полагал труд по тридови договори, макар и не за продължителен период от време, но е бил трудово ангажиран до преди повдигането на обвинението срещу него и задържането му след връщане от Германия. След този период няма доказателства ищецът да е сключвал трудов

или граждански договор. Съдът приема за достоверни показанията на свидетелката, че ищецът е работил без договор в сферата на строителството инцидентно, като поради психическото състояние, в което е изпаднал, доходите му са били нерегулярни. И макар и да не се установява от събраните доказателства повдигнатото обвинение и воденото срещу Р. наказателно производство да са станали достояние на кръга от близките и познатите му, то това състояние на невъзможност да реализира доходи и безпаричие е било узнато от последните, тъй като се е налагало ищецът да иска заеми от приятелите си. Същите са започнали да го избягват, което е довело до социален дискомфорт и още повече е задълбочило депресивното му състояние. Възраженията, че тези последици не са следствие на образуваното срещу Р. производство, са несъстоятелни, тъй като свидетелката сочи, че психичните проблеми започнали след повдигане на обвинението, като преди това ищецът си е бил намерил работа в Германия, бил нормален, самоуверен човек, който реализирал доходи.

Предвид изложеното и съставът приема, че след кредитиране на писмените и гласни доказателства в тяхната съвкупност може да бъде направен извод, че след повдигането на обвинението от Прокуратурата ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх, изпадане в депресивно състояние, което довело до системна злоупотреба с алкохол и психично и поведенческо разстройство, социална дистанция от приятелския му кръг и близките. Ищецът е доказал в производството получените от него психически увреждания, претърпените болки и страдания, които в своята цялост представляват негативни емоционални изживявания, намиращи не само отрицателно отражение в психиката, но и социален дискомфорт в определен период от време.

Съгласно ППВС № 4/1968 г. при определяне обезщетението за неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди. Размерът на обезщетението се определя от съда по справедливост като се извършва преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства. Съгласно трайно установената съдебна практика-конкретно при иска по чл. 2 ал. 1 т. 3 изр. 1 ЗОДОВ правно релевантните обстоятелства, от значение за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни

престъпления-умишлени или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; по какъв начин последното се е отразило на ищеца- има ли влошаване на здравословното му състояние, ако да-в каква степен и от какъв вид, конкретните му преживявания, както и цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му-семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр. Обезщетението за неимуществени вреди от деликта се определя глобално-за всички претърпени неимуществени вреди.

Съобразно цитираната практика по конкретния казус се установи, че повдигнатото срещу ищеца обвинение е за престъпление по чл.286 ал.1 НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода за срок от една до шест години и обществено порицание; наказателното производство е продължило близо четири години, като делото два пъти е разглеждано на първа инстанция поради подавани два протеста от Прокуратурата; проведени са общо 21 открити съдебни заседания, на почти всички от които ищецът е присъствал лично; проведени са и разпити пред органите на дознанието; мярката за неотклонение „подписка“ е била наложена през целия период на наказателното производство, изключая периода от 37 дни, когато ищецът е задържан под стража. Възраженията, че е налице съпричиняване от страна на ищеца за изменение на мярката за неотклонение от „подписка“ на най-тежката такава – „задържане под стража“, съдът намира за неоснователно. Въпреки продължаващото наказателно производството ищецът сам е нарушил наложената вече мярка „подписка“, като е напуснал заявления от него адрес и не е могъл да бъде п.ан за откритите съдебни заседания. С това свое поведение е мотивирал Прокуратурата да поиска изменение на мярката за неотклонение в по-тежка такава, което междувпрочем е поискано и от самия процесуален представител на ищеца. Предвид горното и както и предвид факта, че тази мярка е била наложена за твърде кратък период от време, съдът намира, че по отношение на търпените през този период вреди е налице съпричиняване от страна на ищеца.

Затова и при определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди въззивният съд взе предвид характера и тежестта на претърпените от К. Р. болки и страдания от психическо естество /психически стрес; душевен дискомфорт; тревожност; безпокойство; чувство на унижение и оскърбление от третирането му като престъпник/, установени въз основа на събраните по делото гласни доказателства, продължили през времетраенето на наказателното производство; продължителността на понесените във връзка с воденото срещу него наказателно преследване страдания /приблизително 4 години / и интензивността им /над 20 открити съдебни заседания, в които ищецът е участвал/; липсата на трайни неблагоприятни последици за психичното му здраве; обстоятелството, че при повдигане на обвинението му е наложена мярка за неотклонение "подписка", която е продължила през цялото производство; подадените два протеста от Прокуратурата срещу оправдателните присъди, което допълнително е увеличило времетраенето на воденото наказателно производство. Освен горното, релевантни за определяне размера на обезщетението са и обстоятелствата, за които според установената по приложението на чл.2 ЗОДОВ съдебна практика на ВКС не е необходимо събирането на конкретни доказателства, а именно, че фактът на незаконното обвинение е достатъчен да индицира, че подсъдимият е претърпял вреди, рефлектиращи върху неговата част и достойнство, а също и че по човешка презумпция е сигурно, че от продължилото четири години наказателно преследване ищецът е претърпял вреди със соченото в исковата молба и жалбата изразение- страх от неоснователно осъждане, засегнати чест и достойнство, ограничения в личния живот и т.н. /в този смисъл Решение № 427 от 16.06.2010 г. по гр. д. № 273/ 2009 г. на ВКС, ГК, III ГО; Решение № 483 от 09.06.2010 г. по гр. д. № 1091/ 2009 г. на ВКС, ГК, III ГО/. При съобразяване на горните релевантни факти и обстоятелства, за претърпените през периода м. юли 2018 г. - м. юни 2022г. болки и страдания от психическо естество съобразно диспозитивното начало, по преценка на настоящия съд на ищеца Р. следва да бъде определено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 6 000 лв. общо, отговарящо на принципа за справедливост, прогласен в 52 ЗЗД. Сумата 6 000 лв. - обезщетение по чл. 2 ал. 1 т. 3 ЗОДОВ, следва да бъде присъдена на ищеца, ведно със законната лихва от 11.06.2022г. /датата на влизане в сила на оправдателната присъда/ до окончателното ѝ изплащане, на осн. чл.84 ал.3 вр. чл.86 ЗЗД.

Решението на ВРС следва да бъде потвърдено в частта, с която Прокуратурата на РБългария е осъдена да заплати на К. Р. сумата от 6 000 лв. като обезщетение по чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ и отменено в частта, с която искът на Р. е уважен и за разликата над 6 000 лв. до 9 000 лв., като искът за тази разлика бъде отхвърлен.

Предвид направеното искане в полза на въззиваемата следва да бъдат присъдени разноски. Такива са претендирани от процесуалния представител на въззиваемия Р.- адв. Й., оказал безплатна правна помощ по реда на чл.38 ал.1 т.2 ЗАдв. Предвид материалния интерес по жалбата и на осн. чл.7 ал.2 т.2 от Наредба №1 съобразно уважената част от претенцията възнаграждението в полза на адв. Й. следва да бъде редуцирано на 900 лв. Тази сума следва да бъде осъдена да заплати Прокуратурата на РБългария на адв. З. Й.. Решението на ВРС в частта за разноските също следва да бъде изменено, като бъде определено, че дължимата в полза на адв. Й. сума за осъществявана адвокатска защита съобразно уважената част от иска възлиза на 700 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4065/20.12.2022г., постановено по гр. д. № 8289/22г. по описа на ВРС, 50-ти с-в, В ЧАСТТА, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на К. Д. Р., ЕГН *****, с адрес: *****, разликата над 6 000 лв. до 9 000 лв., обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди, на осн. чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ,

КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. Д. Р., ЕГН *****, с адрес: *****, срещу Прокуратурата на Република България иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ, да бъде осъдена Прокуратурата на РБългария да заплати на ищеца разликата над 6 000 лв. до 9 000 лв., претендирани като обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди за периода 14.05.2018г.–11.06.2022г. в резултат на незаконосъобразно повдигнато на 14.05.2018г. обвинение за извършено престъпление по чл. 286, ал. 1 от НК по досъдебно производство № 42/2016г. по описа на ОСлО при ОП – Варна, за

което Р. е бил оправдан с влязла в сила присъда на 11.06.2022г., постановена по НОХД № 393/2020г. на Варненски районен съд.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4065/20.12.2022г., постановено по гр. д. № 8289/22г. по описа на ВРС, 50-ти с-в, В ЧАСТТА, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на К. Д. Р., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от 6 000 лв., претендирани като обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди за периода 14.05.2018г.– 11.06.2022г. в резултат на незаконосъобразно повдигнато на 14.05.2018г. обвинение за извършено престъпление по чл. 286, ал. 1 от НК по досъдебно производство № 42/2016г. по описа на ОСЛО при ОП – Варна, за което Р. е бил оправдан с влязла в сила присъда на 11.06.2022г., постановена по НОХД № 393/2020г. на Варненски районен съд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.06.2022г. /влизане в сила на оправдателната присъда/ до окончателното изплащане на сумата, на осн. чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ №2, да заплати на адвокат З. Й., вписан под личен №1000132490 към АК – Варна, със съдебен адрес *****, **сумата от 900 (деветстотин лева)**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ на К. Д. Р. пред настоящата инстанция, на основание чл. 38 т. 2 от ЗА вр. чл. 78 ал. 1 от ГПК.

ИЗМЕНЯ Решение № 4065/20.12.2022г., постановено по гр. д. № 8289/22г. по описа на ВРС, 50-ти с-в, в частта за разноските, **КАТО ОПРЕДЕЛЯ**, че размерът на адвокатското възнаграждение, което Прокуратурата на Република България следва да заплати в полза на адв. З. Й. за оказана пред РС-Варна правна защита възлиза на **700 /седемстотин/ лева**, на осн. чл.38 т.2 от ЗАДв. вр. чл.78 ал.1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____